

[Helge von Rosen.]

en ordning med fradrag i selve skatten at ville have været en urimelig belastning for udvalgsarbejdet, som jo har været tilstrækkelig kompliceret.

Det radikale venstre er i øvrigt positivt interesseret i, at spørgsmålet behandles, og gerne snarest, sådan at vi er parat, når det tekniske kan være i orden, men vi finder det ikke rimeligt at sætte en tidsfrist til næste samling for fremsættelse af et nyt forslag, som mindretallet foreslår. Det sagkyndige udvalgs arbejde tog 6 år. Man kan for øvrigt blot kaste et blik på f. eks. side 72 i bemærkningerne til lovforslaget, hvor der diskuteres nogle balanceproblemer mellem kapitalforsikringer og livsbetingede renteforsikringer, herunder om beskatningen af kapitalforbrug — noget, man selvfølgelig ikke ønsker — dér vil man efter min mening få et indtryk af, at sagen er overordentlig indviklet, og at det ikke er begunstigelser alt sammen, som man skulle tro af mindretallets bemærkninger.

Retfærdighedsspørgsmålet er heller ikke så enkelt. Betænkningen fra 1966 fra det sagkyndige udvalg belyser ganske indgående hele denne problematik uafhængigt af det tekniske, og man kunne efter min mening som sagt godt gå i gang med det. Men enkelt er det ikke. Næsten primitivt kunne det være at erindre om, at vores progressive år for år-skattesystem i virkeligheden overbeskatter livsindtægten for dem, der som f. eks. mange højtlønnede privatfunktionærer har en lang uddannelses- og optræningsperiode, en kort topindtægt og risiko for tidlig fratræden. I det omfang reglerne giver dem mulighed for at udjævne beskatningen af indtægterne fra topperioden til lavtløns- eller pensionsperioder gennem pensionsordninger, ser jeg deri kun en ønskelig opretning af en uretfærdighed i skattesystemet, en uretfærdighed, som fremhæves af analytikere af skattesystemer med høj marginalskat både i Skandinavien og i f. eks. England. Det er et af de store problemer. Den periode, hvor sådanne folk har topindtægter, er ofte kort. Tænk på tantiemelønnede, hvis indkomster er usikre, selv om de bliver i ansættelsen. Deres pensionsopsparing må koncentreres tilsvarende, som hr. Niels Andersen sagde.

Jeg er derfor ikke særlig positiv over for mindretallets forslag om begrænsning af indbetalingen til en pensionsrateforsikring til 30.000 kr. om året. Der er bl. a. en række alderskauteleer for udbetalingen, som sikrer pensionsformålet, og de gældende regler har vel en vis mission derved, at de giver visse muligheder for at ligestille privatfunktionærer, hvis de selv vil gøre sig anstrengelser, med de vilkår, som offentligt ansatte har med hensyn til deres pension.

Om der i det hele taget foreligger skattebegunstigelse i forhold til reale indkomstforhold, er jeg i tvivl om, endogså selv om det generelle forsikringsfradrag tages i betragtning, og det er jo et hovedspørgsmål, der må ligge bag ved bl. a. hr. Grünbaums betragtninger. Skattesystemet giver ikke begunstigelser under inflation til dem, der sparer op i pengefordringer, som man bl. a. gør, når man tegner pensionsforsikring. Man kan illustrere det ved et ganske enkelt taleksempe. Har skatteyderen sparet en formue op på 100.000 kr., som afkaster 10.000 kr. i rente om året, så er de 5.000 kr. inflationspræmie, hvis man regner med en prisstigning på 5 pct., en erstatning for, hvad hovedstolen taber i realværdi; og hans reale renteindtægt er derfor kun de andre 5.000 kr. Hvis han nu betaler 60 pct. i marginalskat, altså 6.000 kr. af de 10.000 kr., så er indkomstskatten i realiteten 120 pct. af de 5.000 i real rente. Det er dette forhold og så de 20-25 pct., der vistnok er det almindelige i omkostninger ved akquisition og administration i forsikringselskaberne, som er noget af baggrunden for de regler, vi har.

Mindretallets forslag om forhøjelse til 40 pct. af afgiften ved ophævelse i utide kan jeg heller ikke tiltræde. Henvisningen til overensstemmelse med mindste marginalskatteprocent, de 39 komma et eller andet, som hr. Grünbaum foretog, er ganske vist bestikkende, men reglerne om tillægsbeskatningen gør formodentlig enhver spekulation i ophævelse i utide dér, hvor risikoen har vist sig størst, uinteressant, ikke mindst på baggrund af, at ophævelser i utide helt uanset beskatningen i almindelighed er en meget dyr spøg for forsikringstageren. Det er ikke rimeligt at gå så vidt i skrækken for utilsigtet udnyttelse, at der kommer helt urimelige formuetab for den skatteyder, der